

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

SSA Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku A. K.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi ds. Orzekania o Niepełnosprawności [...] o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 stycznia 2011 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 sierpnia 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie i przyznaje radcy prawnemu J. B., od Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o należną kwotę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2010 r., Sąd Okręgowy odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 oraz art. 398² § 1 k.p.c., jako przedmiotowo niedopuszczalną, skargę kasacyjną wnioskodawcy A. K. od wyroku tego Sądu z dnia 20 kwietnia 2010 r., którym oddalono odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego

Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 28 stycznia 2009 r. o ustalenie stopnia niepełnosprawności.

Sąd uznał, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, gdyż sprawa w której wniesiono skargę kasacyjną dotyczy orzeczenia o stopniu niepełnosprawności oraz żądania przez wnioskodawcę ustalenia stałego współdziałania opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji – nie jest sprawą o prawa majątkowe, nie jest też sprawą o przyznanie bądź wstrzymanie emerytury lub renty, ani sprawą o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, a wobec powyższego skarga kasacyjna w takiej sprawie nie przysługuje.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik wnioskodawcy, wskazując na naruszenie art. 398¹ § 1 oraz 398² k.p.c., wniósł o jego uchylenie, zarzucając że wskazane w uzasadnieniu postanowienia podstawy prawne warunkujące odrzucenie skargi nie znajdują zastosowania w sprawie. Przytaczając stanowisko doktryny, podniósł nadto, że „ograniczenia skargi kasacyjnej, przewidziane w art. 398² § 1 k.p.c., ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia dotyczą jedynie spraw o prawa majątkowe, nie odnoszą się zatem do spraw mających za przedmiot roszczenia niemajątkowe, choćby łącznie z tymi roszczeniami dochodzono także wynikających z nich roszczeń majątkowych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c., w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie bądź wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Zgodnie z art. 476 § 3 k.p.c., przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się między innymi, także sprawy, w których wniesiono odwołanie od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności. Należy także dodać, że stosownie do art. 6c ust. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407 ze zm.), od orzeczenia wojewódzkiego zespołu przysługuje odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w terminie 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem wojewódzkiego zespołu, który orzeczenie

wydał. Jeżeli wojewódzki zespół uzna, że odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, wydaje orzeczenie, w którym uchyla lub zmienia zaskarżone orzeczenie. Jak słusznie podnosi zażalenie sprawa dotycząca ustalenia stopnia niepełnosprawności, będąc sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych, nie jest sprawą o prawa majątkowe.

Zasadą jest, że skarga kasacyjna przysługuje we wszystkich sprawach, w których sąd drugiej instancji wydał prawomocny wyrok lub postanowienie w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończące postępowanie w sprawie (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Wyjątkiem natomiast jest niedopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach wymienionych w art. 398² k.p.c., a więc w sprawach o prawa majątkowe (§ 1) oraz wskazanych przedmiotowo w § 2 i 3, niezależnie od ich majątkowego lub niemajątkowego charakteru. Przewidziana w art. 398² § 1 k.p.c. niedopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych dotyczy jedynie spraw o prawa majątkowe, z wyjątkiem spraw o prawa majątkowe wskazane w art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c. Ograniczenie to nie dotyczy natomiast spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem są prawa niemajątkowe. W takich sprawach (o prawa niemajątkowe) skarga kasacyjna jest zawsze dopuszczalna w myśl ogólnej reguły przewidzianej w art. 398¹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn, Sąd Najwyższy, uwzględniając zażalenie, postanowił jak w sentencji (art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.).

O kosztach orzeciono po myśli art. 98 k.p.c., uwzględniając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej - § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz.1349 ze zm.).